

Maja
Razboršek

Osem pesmi

PERO IN ČOPIČ

rojenice so predme razpredile
vse svoje darove
z desnico sem pograbila pero
z levico segla po čopiču

poslej sem s plamenečo barvo
besede
in drhtečo konico čopiča
živela
se borila
se reševala
in se prevečkrat ranila

poslej sem prepisovala
iz teme svetlobo
prerisovala iz trpkosti lepoto

poslej sta postala moja usoda:
pero in čopič

RANJENI PAPIR

tisto leto je jesen presenetila
drevored in ptice
mene je storila otožno

da sem se dotaknila papirja
s pesmijo in vzdihom

nihče me ni prepoznal
v zlogovanju bridkosti
in tista čudna jesen
kot da ni nikdar minila

na dno vseh mojih pesmi
se je pritajila
z otožnim in vendar
tako lepim obličjem:
ljubezen

OB STAREM
VODNJAKU

ob hladni vselej zaprti hiši je
napol prazen zapuščen vodnjak
nadenj se nagnem
z odbleskom svoje podobe
gladino potemnim

sèm sem prihajala –
kako čudne sanje! –
polna upov sem vstopila
razprla polkna
hišo razsvetlila
spregovorila s svetlim glasom
v zaprašeni
s pajčevino prepreženi molk

nikdar uresničljivo!
zdaj se vračam v resničnost
opeharjena zaradi izjalovljenega upanja

zdaj se samo
nad napol prazni vodnjak sklanjam
kot da si umivam obraz

pajek bo prepredel nizko gladino
tančica mi bo pregnila obraz
in slednjič bom vse pozabila

bom res?

IZGNANKINO
PRIZNANJE

nekoč sem se sprehajala
med zimskogolimi vinogradi
globoko v Krasu –
potem so me izgnali

hodila sem brez cilja
oprtna s spomini
hrepenenji in sanjami
morda se res nisem zavedala
nobenega ostrega obrisa –
in ko sem se
je bilo že prepozno

toda
še vedno je ljubezen
edina krivda
ki jo priznavam

OB ZATONU

rože so zvečer krvave –
duša tudi
sence so ranjene
oči povešene k sklenjenim rokam

najbolj brezupne ljubezni
sem upala najdlje
najlepše pesmi
napisala po naključju

SPREHOD

če prideš med ljudi
moraš povedati
po kaj si prišel
in zakaj odhajaš

če prideš med drevesa
lahko preprosto molčiš

